

Vianočné prekvapenie

Daisy Bell

First published in Great Britain in 2016 by Quercus Publishing Ltd., Carmelite House,
50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ, An Hachette UK company

Copyright © 2016 Daisy Bell

Translation © Jana Vlašičová, 2021

Slovak edition © Albatros Media Slovakia s. r. o., 2021.

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať
a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek
spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

Prvé slovenské vydanie

Vydalo vydavateľstvo Fragment v roku 2021

v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,

so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2417

Zodpovedná redaktorka Ivana Černáková

Technická redaktorka Lucie Mikešová

Z anglického originálu *Daisy Bell: The Christmas Guest*, ktorý vyšiel
vo vydavateľstve Quercus Publishing Ltd v Londýne v roku 2016,
preložila Jana Vlašičová.

Sadzba Grafické a DTP studio Albatros Media, Jan Hána

Tlač TNM PRINT s. r. o., Nové Město 14, Chlumec nad Cidlinou

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:

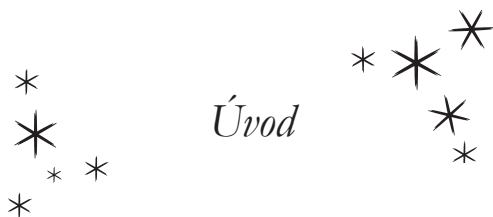
www.albatrosmedia.sk

eshop@albatrosmedia.sk

tel.: 02/4445 2046

ISBN 978-80-566-2434-0

ALBATROS MEDIA

„Chcem ísť domov.“

Tak, a povedal som to. Niežeby tu bol niekto, kto by ma počul. Ľudskú bytosť som nevidel celú večnosť, o kamošovi psovi ani nehovorím. Posledných pár hodín sa snažím tváriť hrdinsky, ale začínam si myslieť, že ten môj skvelý plán zasa až taký úžasný nebude. Vlastne to môže byť tá najväčšia hlúposť, akú som kedy vyparatil –, a že som ich za dva mesiace svojho krátkeho života už narobil dost’.

Dnes ráno som si myslel, že útek a nasledovné preskúmavanie sveta bude jedno fantastické dobrodružstvo a naozaj to tak spočiatku aj vyzeralo. Dobre, zažil som zopár ošemetných situácií – napríklad, keď som sa pohyboval príliš blízko pri tej obrovskej ceste plnej

hučiacich áut, alebo keď som sa snažil skamošiť s tými gigantickými zvieratami s hrozivými rohmi, ktoré ma takmer udupali, keď som podliezol ich ohradu, aby som ich pozdravil. Ale možnosť slobodne pobiehať, poskakovať a bláznit' sa po tom, ako som bol takmer celý svoj mladý život zatvorený vnútri, ma naplňovala veľkou radosťou. A, ach, bože, *tie vône!* Ledva som začuchal niečo lahodné, už ma ňufák viedol k ďalšej vábivej stope, takže som pobiehal z miesta na miesto a krútil chvostíkom tak silno, až som skoro spadol z nôh. Áno, počas tých prvých opojných momentov mi srdce divoko bilo pri predstave nekonečných možností, ktoré mi moja novonadobudnutá sloboda poskytovala, a ja som sa cítil šťastnejší a živší ako kedykoľvek predtým.

Teraz sa mi však nohy triasli od vyčerpania, bola mi zima a mal som prázdny nielen žalúdok, ale čo je horšie – aj srdce. Zdalo sa, že svet je oveľa väčší a strašidelnejší, ako som si myslel a začínal som si uvedomovať, ako málo viem o jeho fungovaní. Ako sa dostanem k jedlu, ak mi ho nikto nenachystá do misky? A kde budem v noci spať? A ako si mám vôbec *zачat'* hľadať novú rodinu, ktorú budem ľúbiť? Áno, bojím sa, že som urobil veľkú chybu. Mama vravievala, že môj čuch pre dobrodružstvo ma dostane do problémov.

Už nejaký čas som sa potuloval po úzkej krivolakej cestičke lemovanej kríkmi a dúfal som, že ma zavedie k priateľským ľuďom, ale začínalo sa stmievať a potreboval som si nájsť nejaký prístrešok, kam by som sa uchýlil na noc. Bola veľká zima a predstava spánku pod holým nebom a osamote ma desila. Toto miesto – kdekoľvek som sa práve nachádzal – so stromami, trávou a nekonečným priestorom a tichom sa veľmi líšilo od mesta, kde som žil predtým. V meste nebol nikdy pokoj, dokonca ani počas hlbokých nocí, keď už väčšina ľudí spala. Zrejme som sa ocitol na vidieku – tak to aspoň nazvala Veronica, keď ma šupla dnes ráno do auta.

„Vianoce strávime s mojimi rodičmi na vidieku,“ povedala a uložila ma do malého priestoru medzi batožinu. „Takže sa radšej správaj slušne, pán Ľufáčik.“

Ach, áno, bojím sa, že presne toto meno mi vybrala: pán Ľufáčik. Ja *viem*. Dokonca ani jej manžel Richard si nemyslel, že je to dobrý nápad.

„Je to zlatý retriever, Veronica. Jedného dňa vyrastie a bude z neho veľký pes. Nemôžeš ho volať pán Ľufáčik, to nie je fér.“ Veronice sa však to meno páčilo a ja som veľmi rýchlo pochopil, že čo Veronica chce, to aj dostane.

V diaľke som začul zlovestný zvuk, z ktorého bolo jasné, že sa ku mne približuje nejaké auto. Už viem ako

odskočiť z cesty – naučil som sa to, keď som to raz takmer nestihol a celý od blata som sa ešte chvíľu triasol. Môj biely kožušok získal neprít'azlivý odtieň špinavej hnedej. Schúlil som sa v kroví, auto prešlo popri mne, jeho svetlá ma na chvíľu oslepili. Aj keď bolo nebezpečenstvo zažehnané, triasol som sa a chvíľu som zostal na mieste, aby som sa upokojil, až potom som mohol znovu čeliť svetu. *Ale no tak, šteňa, musíš byť statočné...*

Zrazu som v blízkom poraste začul akýsi zvuk a zacítil čosi neodolateľné. Napriek vyčerpaniu som sa zahrabal hlbšie do kríkov, nechal som sa viesť ňufákom a ocitol som sa pri ďalšom trávniku, ktorý tentoraz niesol známky ľudských rúk: cestičky, záhony kvetín, ihrisko a v diaľke dokonca aj roztrúsené domčeky. Neboli také veľké ako v meste, odkiaľ som prišiel, ale kde sú ľudia, je aj jedlo a možno aj prístrešok. A potom – ach, koľká radosť! – hoci sa rýchlo zmrákalo, zbadal som iného psa. Bol na prechádzke so svojím majiteľom a obaja kráčali mojim smerom. Zopárkrát som nadšene zaštekal, aby som ich pozdravil, a o chvíľu už ku mne pribehol pes s loptičkou v papuli.

Bol to čierno-hnedý teriér veľký asi ako ja, hoci už bol dospelý. Položil loptičku pred seba.

„Hej, decko, čo si sa stratil?“

Nevedel som, čo povedať. „Som na ceste za dobrodružstvom,“ vysúkal som zo seba napokon a snažil som sa zniet' hrdó. „Skúmam svet.“

„A kde máš svojich ľudí?“

„Ja... utiekol som im.“ Hneď ako som to vyslovil, mal som pocit, akoby som fňukal nad vlastnou hlúposťou. Posadil som sa, snažil som sa byť silný, nezosypať sa. „Cestovali sme autom na vidiek, vieš, a potom zastavili, nechali ma vybehnúť von, aby som sa vyvenčil a ja... ja som bežal stále ďalej a ďalej.“

Teriér spýtavo naklonil hlavu nabok. „Ale prečo? Nestarali sa o teba?“

„Nie, ale...“ Premýšľal som o týždňoch, ktoré som strávil s Veronicou a Richardom: o pelechu s plyšovými vankúšikmi, v ktorom som spával, o miskách plných žrádla pre psy, o šatách, do ktorých sa ma Veronica snažila (neúspešne) obliecť – vrátane ružového kabátika, ktorý mi bol príliš tesný a strašne pichal, hoci rozhrýzanie zlatých gombíkov, čo na ňom boli, ma celkom bavilo. Najprv sa so mnou maznala: keď si ma priviezli, neprestajne ma škrabkala a bozkávala, a hoci mi stále bolo veľmi smutno za mamou a za ostatnými šteňatami, znova som sa cítil v bezpečí a milovaný. Ale potom sa to všetko strašne pokazilo.